

Iulian Grigoriu

Frumosul măturător al băilor

- fragmente -

O căldură moale și liniștită de lumina aceluia cristal
topită în liniștea tomberoanelor bibliotecii - pentru omul gunoaielor
care a uitat, ba n-a știut niciodată nici o poveste
nici un condeier al binelui
numai ispite putrezite în inimă - noaptea și el
și noaptea scormonită în gunoaiile somnului

O nebunie a locului din greutate sare în ochi
dinte scîrțîind pe coaja de pîine
ca un rîs de bufniță
Cam asta ar fi noaptea aceluia căutător
aura aceluia bogătaș printre chipurile mirate din canalizări și pasaje
rugăciunea lui strînsă ca o haină pe jugulară -

Idolatria lui îi umilea chiar și pe fariseii propriei sale religii:

din ghearele echivoce zece răspîntii gînditoare
te vor schimba pe scurtătura neliniștii
orb fiecare cuvînt în ceață închisul
interiorul vînătorii de rîsete
nici un cuvînt în poruncile ușii
insectă strivită în colonii înnodate de zbor
fără faguri, forme pentru așternuturi ca să curgă apa vorbirii
să-ți țină strîns fruntea legăturile limbii care scot trunchiuri
rădăcini răsturnate.

Și glasul focului a tăcut. Visul vorbei s-a stins.

Fumul pe fața celui adormit în faptul de-acum.
Întunerecul mirosit și lumina gălbuie ițind firul înghețat de salivă.
Somnul pornit piatra somnului setea de a visa
relieful tactil visul ascuns în foiala căutării găsind
un ascunziș pentru pînda morții nesățioasă

și prin capul tunelului rotirea
îi umple gura de un du-te-vino solid care crește
se-nghesuie-n trupul istovit pînă cînd pier

Cu adevărat o jumătate trează vârtejul din ultimul foc răpitor
abur înfometat de pielea alburie ca și coaja copacilor lichizi
imaginea de care nu treci
cu nepotolite resurse pentru a te captura
binevoitoarele ceruri de cuvinte
amănunțit sfărîmate.

Și somnul căutător prin fereastră. O căldură moale și liniștită ca o poveste
pentru omul gunoaielor în patul lui
bîntuit parcă de-un cutreier al binelui

pantofi desperecheați în preajma Ideii
Azi mînc - nu mînc

În căldări rămășițe nuci verzi printre picioarele oamenilor
sfântul nebun dar mîndru își repeta numele războinic
își flutura sufletul și-n bucuria pierzătoare
sărbătorea aruncînd cu amîndouă mîinile
substanța bine chivernisită a vieții.

Întotdeauna am fost înconjurat de războaie și nu știu dacă-n 33 de ani
am avut o lună de liniște, 40 de zile în pustia mea răcoroasă -
Nu cred c-am avut. Sufletul mai știe de el
cu toate cîte nu mai apuci să mărturisești.
Nu există ureche simț al timpului e doar un simț al trecerii
rotire de nicăieri spre nicăieri
o suprafață a viselor pentru alungare
din contemplarea fricii
sufletul amenință pentru a te ține treaz - cast
are puterea de a te împreuna cu tot ce există

*

Eu, martirul formelor de cult ale acestui secol
am botezat neantul prin învecinare
fugind, fugărind poesia nebună
ca o sfîntă ce caută-n gunoaie
În fața ei am aruncat materia mea de bărbat
am dezbrăcat haina-mi ce ascundea o lumină pală gălbuie gelatinoasă

A transcrie mereu după morțile mele ceea ce treaz mi-a rămas
emoția acelor mașini de mințit de care trebuia să dau socoteală:
ritmul și rima nu au ascuns niciodată vreun alt înțeles...
Sunt orb de bunăvoie ca și acel bunic ce și-a zidit fecioria în palme
răsucit în fața atîtor confuzii sacre
am în simțuri un frîu și un bici pentru viața neatentă, feroce
cu viața pre viață în spatele zidului
plin de incolora speranță
fumul rotunjit într-un mit risipit
Cu datoria de a fugi, a neferici și a fi premiat de formele ciudate din aer
învins de a lupta într-una cu viața
viața ce se împotrivește morții
înadins în lațul fără ochi al durerii
ochiul înșelător al lumilor ce se strivesc una pe alta
ca într-un dormitor ticsit

*

Nu cred poesia departe de adevăr
urzind locul lăsat să înșele
bîzîitul înneecat în miera cuvintelor
moartea, singurătatea, o pasăre rară chiar pentru geniu
poesie, poezie, repeta pe străzi sfîntul nebun: "să simt plutind deasupra-mi geniul morții"
azi poemul jonglează pentru galeria adevăraților ucenici
în sfîrșit, ultimul garant al slăbiciunilor omenești
vorbește despre dușmani pe care nu ți-ai închipuit niciodată
hîrțile acestor resturi de nume nu-ți poate adăposti ciracii
în lupta cu bestia, Poemul
măcar să ne fi învățat meșteșugul solomonarilor
adevărata Ars Combinatorica
nu există decît o lume moale ca un cer de vid

un cer de praf pe care-l respiră gîndacii
și vindecă nemișcata călătorie
nunta din suflete la o îndepărtare întregă de inimă

curcubeul rădăcinilor două mari suferințe vrăjite
treaz nu mai pot găsi insula Euthanasie, Cunoaștere
E prea târziu
scrib mărunț, să-mi închipui
c-aș fi, la rîndu-mi maestrul unui joc
de ce, o rege, m-ai ales pentru a-ți rescrie istoria ?

Atunci am plecat nu pentru a te uita
ci pentru a rămîne singur cu tine
bogăția mea, o, rege, e revenirea în haina acestei mărturisiri

pot reface-ntr-o zi toate rătăcirile tale
îți pot asculta legea pe munte pot despărți literele tale continente lipite
vorbirea ta ca un tunet asupra de fire
să bată ca un ceasornic desprins de mădulele segregînd textul

*

vine de pretutindeni
e ca o respirație în brațe și în piepturi!
o luptă fără arme și cîmpuri de bătaie
o vagă alergare pe străzi și coridoare
de senzori refuzate; ființa în orașe și cîmpuri e o sete
de-mperechere între cumplit de lungi izvoare
ce-mping în defileuri corăbiile bete

și simțurile-s focuri arzînd în aur stins
în jurul lor dansează femeia înviată
din nuferi și năvoade și arborii giganți
cu strugurii ca sîinii și carnea ocultată

E un jaguar cu aripi în trupul femeiesc
pe umeri ni se-așează cu ghearele în perne
moi fluvii scoici cu perle în față ne deschid
râni dulci de întunec între lumini eterne

O fericită apă inundă încă lumea
și straturi alte straturi cu formele dezvăț
frenetica măsură a culmii -cea fierbinte-

îmi linge trupul limba de foc și prematur
reduta egoistă vrea alți ostași de fier
columna briliantul spinul de simț prea dur
cu sînge alb aruncă ejaculînd în cer

membrane glomerule vezicule nuclee
cristale dizolvate de mozaic intens
polarizat pe schema sforțărilor atee
de-a explica electric norul de spumă dens
care mai naște lumea, călăuzind poporul (sau poate un eres)

în baia vie-noată lungi macromolecule
de alte combinații pe care norul viu
le știe dinainte de a sosi în culme
cu spuma albă-a turmei poporului ales.

*

Eu sunt realitatea
Un sine prelung ca o cămașă sfișiată peste ochiurile întîmplărilor
reduta părăsită a unei zile ce nu se lasă cucerită fără păcat

eliberat cu lumea din care vin
o lume dublă ce gravitează în jurul unui punct de ritual pe o piatră magică
și-i rotește, rotește fluxurile
prea mult bărbat prea asemănător
cu frînghiile ude și scările rupte de cer
tremurînd peste clădiri ca peste trupurile calde fără ferestre
cu golul pietrei ascunderea și scînteierea

prea mult bărbat prea asemănător
pentru ura și bicele cu care pot iubi
cu greșeala de a crede și a simți acolo unde femeia
e o răspîntie un pat domestic
ori pur și simplu o groapă

mirosul m-a purtat mereu ca o pîrghie exactă
ca un arc bine întins
oricît întuneric împins înainte
acele vietăți nu fac decît să creadă
că sunt și că acționează în acel loc

Ele au chipul gîndurilor mele despre îngeri
și țara lor e-un cîine fără de stăpîn
sălbăticiunea fiind eu, nebunul
piatra orbită de violul nopții
îmi dăruiesc constanța legilor inepte
mireasma unui sunet păcătos

*

Dar noi tînjim după norii cei lungi și frumusețea mereu neapropiată
și pornim înainte, înainte ca spre-un asalt al bucuriei și-al abandonului calculat cu marile șovăiri cu
marile prilejuri de poticnire
strecurați prin somnul trupului pentru a vedea
umărul sub tipsisie violenta dorință de a schingiui purtînd un titlu
de mare și neașteptată prezență
voi, ce-mi luați lumina clară a surselor și resurselor sîngelui meu
de sub temut jurămînt ca să vă apărați cînd faptele prevestesc texte de neîntrecut

*

Eu, umilul măturător al băilor
am încoronat episcopi și am uns regi
așezat la răscrucea încăperilor regești
m-am supus de bunăvoie celor mai eficiente experiențe de sorginte divină
Cîinele a fost șoferul nebun ori blînd al propriei mele simple rotiri
n-am înaintat nici un pas - natură ambiguă, suflet metis -
n-am rămas într-un loc spre a nu se apropia cei care dau ori cei care iau o singură dată
am strîns diferite obiecte - un scris rece, atent, echidistant
o coherență a personajului îndepărtat
Alteori am bătut cîmpii. Am mers mult pe jos, am mîncat și am în picioare
cea mai veridică febră. Picioare înalte pentru apropieri, fandări și salturi
pînă sus, pînă jos, la coroana regală a episcopilor
(Ei stau uneori aplecați sub furtuna trupurilor în cea mai autentică rugăciune)
Fîșîitul de mătură se aude odihnitor pentru oasele lor
Ei mă așteaptă să termin, după care îmi cer o țigară. În general nu am, în general nu dau. Nu reușesc să
surprind mulțimea, ah mulțimea de vieți care trepidează trec urcă se luptă în spatele meu
mai departe, găsesc o bancă. mă așez, deschid carnetul și scriu:
Eu, umilul măturător al băilor am strîns totul. Am adunat cel mai nesemnificativ fir de păr care nu s-ar
fi mișcat fără știrea ta, ultima urmă de jeg regesc. Toată mlădierea acelor gunoaie. Luminos îmi
spuneau, locul tău nu este acolo. Mă uimeau. Nu rîvneam nici un tron, însă eu, eu știam adevărul. Eu îl

purtam ca pe-un copil în ispitele micilor priveliști îndepărtate ca niște vederi...un mers blînd al norilor paște negrăbit filmul din cer.

Nu m-au lăsat să scriu, m-au obligat să învăț diversele munci lor trebuitoare. Pentru că refuzam, mă umileau, mă lăseau gol și flămînd. Dormeam mult sub cer. Ce frumusețe! ce lin ocol al norilor calzi! Adunam tot, măturam, ștergeam, curățam, pînă cînd îmi ploua subțire peste buze, ochi, pielea obrazilor, fină ca foița de țigară.

Alteori, norii păreau că mișcă o funie groasă, o tangentă la pămînt, cine știe de unde. Un catarg, o pînză umflată, frînghia trecea mai departe spre Apex. Mă mișca acest leagăn, intersecta pînzele copilăriei, înfățișările monstruoase de unde visate, vrejul de fasole cu un capăt în cer
Subt bancă visele ude țîșneau în zori, era frig, mă întorceam tremurînd la îndeletnicirile mele
pîinea zahărul cana de ceai